

ФАНТАСТИЧНІ МАНДРИ
Тео і Леоні

Магічне коліє

1

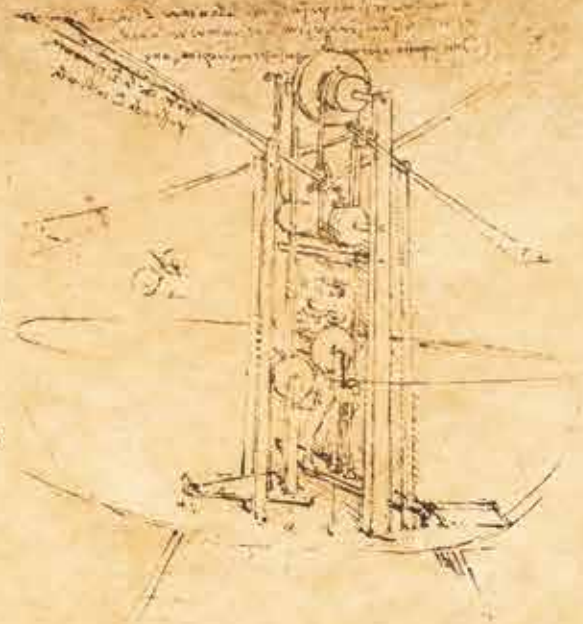
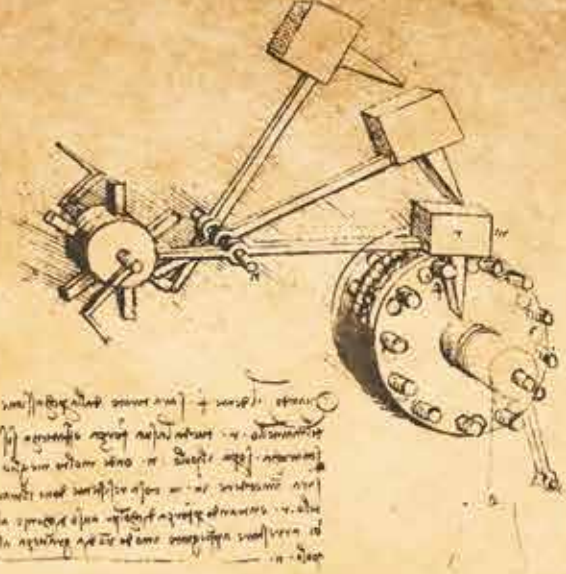
ФАНТАСТИЧНІ МАНДРИ

Тео і Леоні

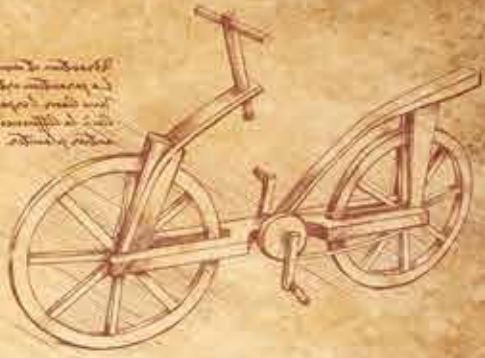
Магічне коліє

Оригінальний задум
Мелані Корба і Паскаль Конічелла

Handwritten notes in Italian at the top of the page, partially obscured by other drawings.

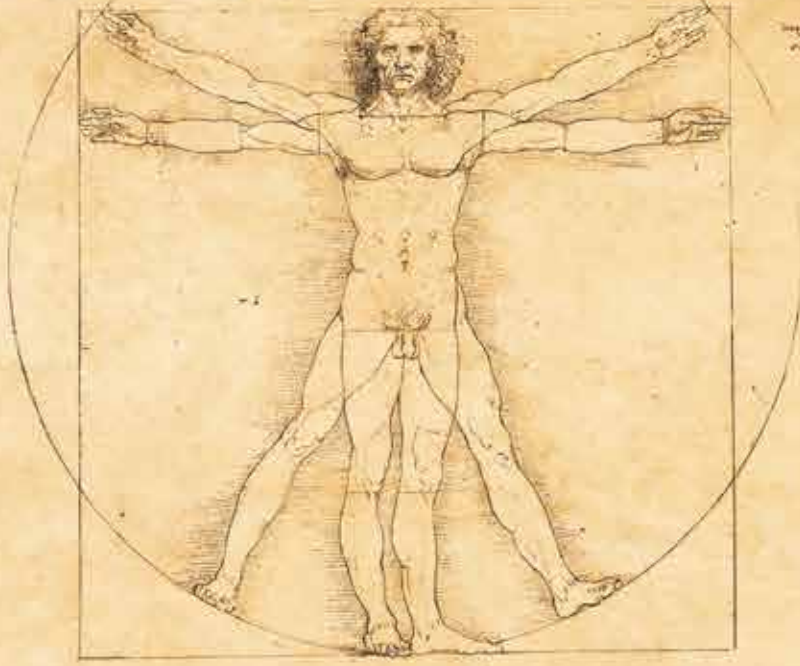
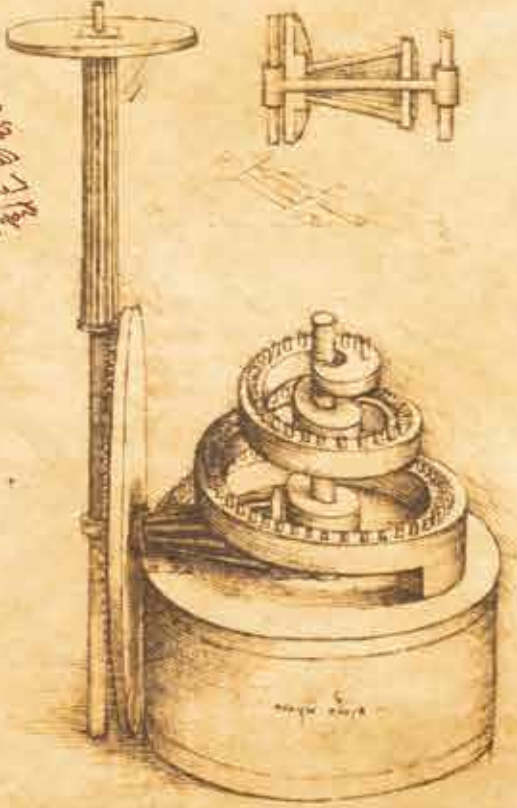
Adesso dico che l'acqua si muove
di se stessa in un tubo che sia
pieno d'acqua e che sia
di vetro e che sia di
quello che si chiama
di vetro di Venetia
e che sia di
quello che si chiama
di vetro di Venetia
e che sia di
quello che si chiama
di vetro di Venetia

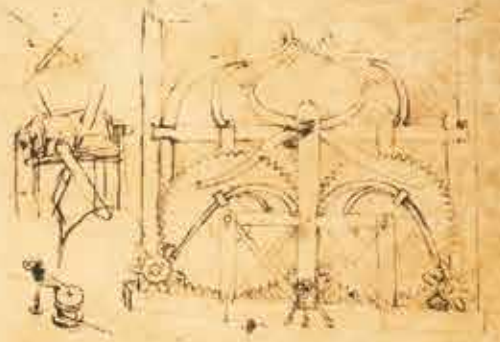
Handwritten notes in Italian, likely describing the mechanical device shown in the adjacent drawing.

Handwritten notes in Italian, providing further details or instructions related to the sketches.

Handwritten notes in Italian, likely related to the Vitruvian Man or other anatomical studies.

Handwritten notes in Italian, possibly describing the mechanical devices shown in the adjacent drawings.

Handwritten notes in Italian at the bottom left of the page.

Handwritten notes in Italian at the bottom center of the page.

Handwritten notes in Italian at the bottom right of the page.

Магічне кольє

Щоб взяти участь у пригодах Тео й Леоні,
завантажуй додаток і шукай в інтернеті сайт
www.teoetleonie.com

Фантастичні мандри Тео і Леоні

Автори ідеї – Мелані Корба й Паскаль Конічелла

Автори: Паскаль Конічелла і Паскаль Монжован

Переклад українською мовою з французької: Оксана Макарова

Літературна редакторка: Марина Макарова

Координаторка: Лілія Омеляненко

Головний ілюстратор: Ігор Картере

Ілюстраторка: Лоріан Гюттен

Відповідальна редакторка: Мелані Корба

Арт-директор: Паскаль Коніселла

Консультант з мізансцен: Паскаль Монжован

Літературна консультантка: Маріанн Брен

Графічна концепція: Паскаль Конічелла

Розробник і видавець: ТОВ Кензан

© 2022 Teo & Leonie

www.teoleonie.com

contact@teoleonie.com

1-е українське видання березень 2022 року

ISBN 978-2-940635-50-4

Фото: Паскаль Конічелла, Мелані Корбат, Shutterstock, Wiki Commons

Всі права захищені. Відтворення, навіть часткове, не дозволено без письмового дозволу видавництва.

*Les aventures de Teo et Leonie
dans le monde magique
de la magie et de la magie
de la magie et de la magie*

 www.facebook.com/teoetleonie

*Le monde magique de la magie
et de la magie de la magie
de la magie et de la magie
de la magie et de la magie*

*Le monde magique de la magie
et de la magie de la magie
de la magie et de la magie
de la magie et de la magie*

Je vais vous raconter une histoire que je n'ai encore jamais racontée à personne.
Et comme toutes les belles histoires, celle-ci commence par " Il était une fois ".
Il était une fois, au bord de l'un des plus beaux fleuves de France, une jolie maison rouge
avec un arbre immense dans son jardin.
C'est là que vivait une très vieille dame, Léonie.
Elle détenait un fabuleux secret.

Я розповім вам історію, яку ніколи й нікому не розповідав.
Як і всі чарівні казки, моя починається зі слів «давним-давно».
Давним-давно на березі однієї з найкрасивіших річок Франції стояв гарний цегляний маєток,
а в саду біля нього росло величезне дерево.
Там жила літня пані, Леоні.
І в неї була неймовірна таємниця.

Léonie en avait vu des choses, plus que n'importe qui.

Pourtant, aussi bizarre que cela puisse vous paraître, elle n'avait jamais quitté sa maison, pleine de courants d'air et de mystères.

A l'heure du thé, on entendait souvent d'étranges conversations dans la maison, comme si de gentils fantômes, sortis des vieilles malles du grenier, étaient descendus lui tenir compagnie.

Леоні бачила в житті дуже багато цікавого.

І хоча в це важко повірити, та вона ніколи не полишала свого будинку, де гуляли протяги й ховалися таємниці.

У пообідню пору у будинку часто чулися дивні розмови – наче добрі привиди вилазили зі своїх старих шаф на горищі і спускалися підтримати її компанію за чаюванням.

A première vue, c'était un grenier tout à fait ordinaire.

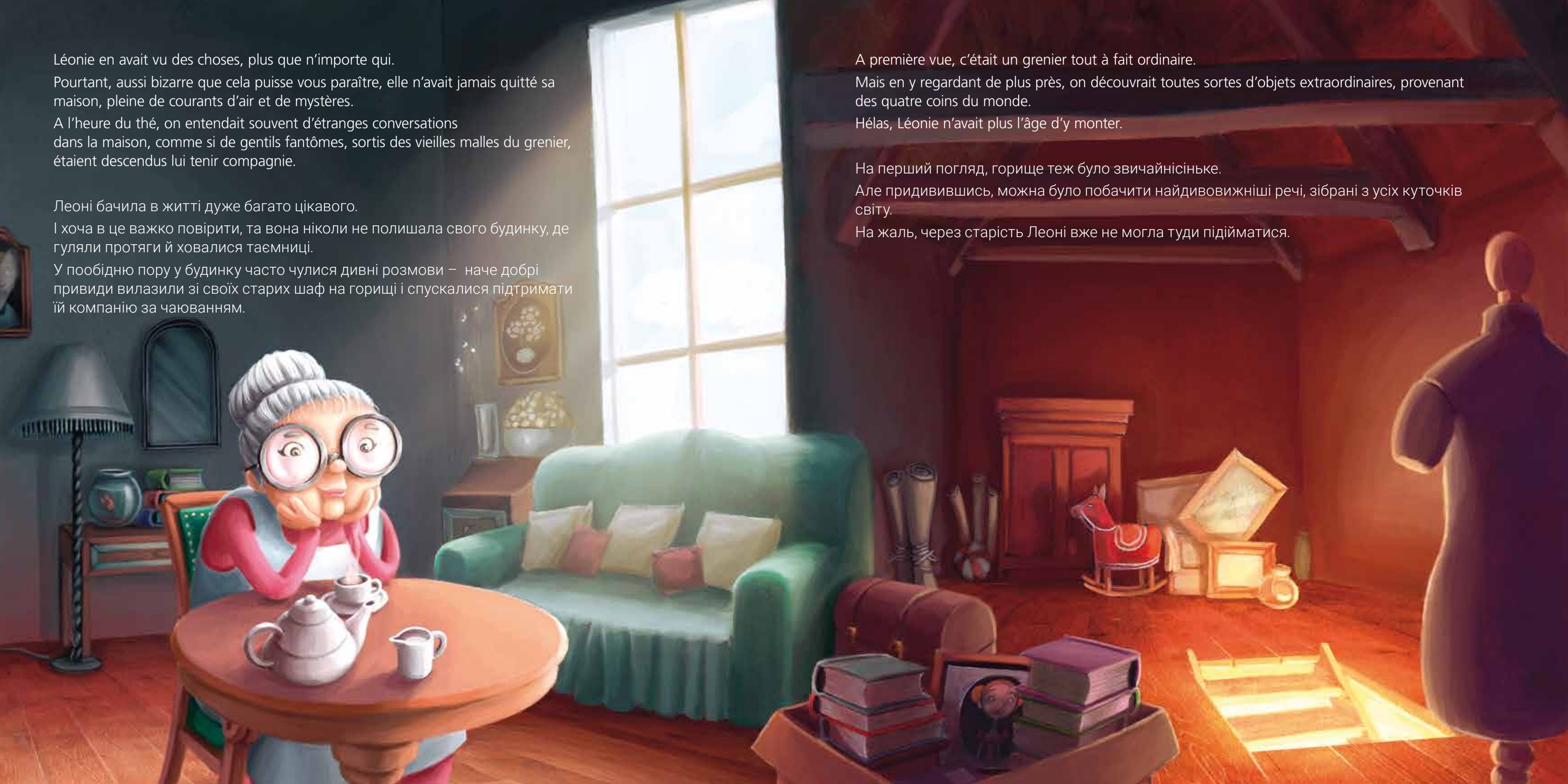
Mais en y regardant de plus près, on découvrait toutes sortes d'objets extraordinaires, provenant des quatre coins du monde.

Hélas, Léonie n'avait plus l'âge d'y monter.

На перший погляд, горище теж було звичайнісіньке.

Але придивившись, можна було побачити найдивовижніші речі, зібрані з усіх куточків світу.

На жаль, через старість Леоні вже не могла туди підійматися.

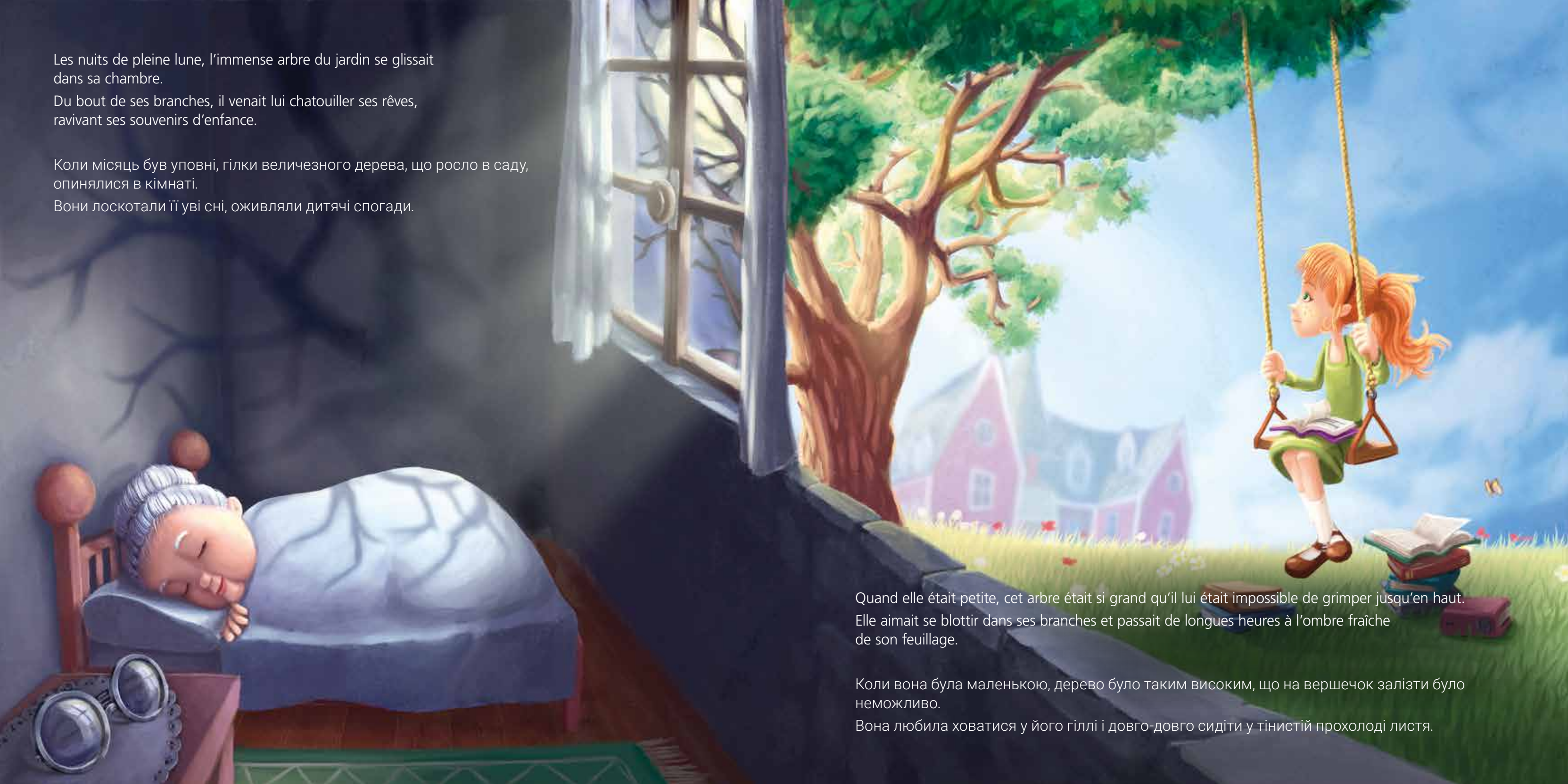

Les nuits de pleine lune, l'immense arbre du jardin se glissait dans sa chambre.

Du bout de ses branches, il venait lui chatouiller ses rêves, ravivant ses souvenirs d'enfance.

Коли місяць був уповні, гілки величезного дерева, що росло в саду, опинялися в кімнаті.

Вони лоскотали її уві сні, оживляли дитячі спогади.

Quand elle était petite, cet arbre était si grand qu'il lui était impossible de grimper jusqu'en haut. Elle aimait se blottir dans ses branches et passait de longues heures à l'ombre fraîche de son feuillage.

Коли вона була маленькою, дерево було таким високим, що на вершечок залізти було неможливо.

Вона любила ховатися у його гіллі і довго-довго сидіти у тинистій прохолоді листя.

Pendant les longues journées de l'été 1916, Léonie rejoignait souvent son petit frère Téo dans le vaste grenier pour y jouer aux explorateurs et découvrir tous les secrets qui s'y cachaient. Bien qu'aventurière et courageuse, Léonie était aussi attentionnée que sa maman.

Упродовж довгих літніх днів 1916 року Леоні разом з меншим братиком Тео часто гралися на горищі у дослідників і шукачів, намагаючись розгадати всі сховані там таємниці. Леоні була авантюрою, сміливою і дуже дбайливою, зовсім як її мама.

Téo, intrépide, curieux et casse-cou, aimait s'imaginer aux commandes de l'avion de son papa. Même si pour lui c'était un rêve un peu fou, car en réalité il avait peur du vide.

Leur petit chat Stratus, espiègle et maladroit, devenait alors le roi des animaux: un lion sauvage, rugissant de tous ses crocs.

Тео, відважний і цікавий до всього шибайголова, любив уявляти себе командиром літака, як його тато. Це було його нездійсненою мрією, бо насправді Тео страшенно боявся висоти.

А їхній котик Сірій, грайливий й незграбний, перетворювався на короля тварин: дикого лева, озброєного гострими іклами.

Mais notre histoire a vraiment commencé le jour où Stratus, plus maladroit que jamais, se frotta contre une vieille boule recouverte de toiles d'araignées.

La poussière le fit éternuer si fort qu'il en perdit l'équilibre. Il heurta le globe qui se fracassa au sol dans un vacarme de tous les diables.

Та наша з вами історія почалася того дня, коли Сірій, незграбніший, ніж зазвичай, вирішив почухати спину об стару кулю, вкриту павутинням і порохом.

Від пороху він так голосно чхнув, що втратив рівновагу. Штовхнув кулю і та покотилася підлогою з нестерпним гуркотом.

Les enfants aimaient se raconter des histoires fantastiques qui se déroulaient dans des royaumes lointains peuplés de châteaux et de princesses.

- ... Et de dragons ! ajoutait Téo, les yeux rêveurs.

Діти частенько вигадували фантастичні історії, що розгорталися у далеких королівствах, де стояли замки й жили принцеси.

- ... і дракони! – замріяно додавав Тео.

Stratus, ayant réussi à attirer l'attention des enfants, se pavana tout fier devant la boule entrouverte.

Les enfants s'arrêtèrent net de jouer.

- Mais qu'est-ce que tu as encore cassé ? Tu vas de nouveau passer la nuit dehors, lui lança Léonie.

Сірому вдалося привернути увагу дітей і він гордо завмер біля зламаної кулі.

Діти відразу облишили гратися.

- Що ти там знову зламав? Сьогодні спатимеш на вулиці. – промовила Леоні.

Les enfants s'approchèrent de la boule : c'était une mappemonde.

Des objets s'en étaient échappés.

Il fallait tout ramasser avant que leurs parents ne viennent les chercher pour le goûter.

Діти підійшли до кулі – то був глобус.

Звідти випали різні речі.

Треба було все зібрати, поки батьки не покликали на підвечірок.

Téo, attiré par une étrange lueur qui se dégageait de l'intérieur du globe, découvrit une amulette qu'il retira de sa cachette :

- Oh regarde Léonie, qu'est-ce que ça peut bien être ?

Тео привабив дивний промінчик світла, і з відкритої кулі хлопчик витяг якийсь амулет.

- Леоні, дивись. Що це може бути?

Léonie, quant à elle, était intriguée par un autre objet que Stratus tenait fermement entre ses pattes.

- Je ne sais pas Téo, mais Stratus a trouvé un étrange collier. Je me demande s'il n'est pas sorti de la boule, lui aussi.

Léonie s'empara du collier. Il était composé d'une magnifique pierre centrale, ornée de chaque côté de petits osselets, gravés de signes mystérieux.

Леоні була заінтригована іншим предметом, за який міцно вчепився лампами Сірій.

- Не знаю, Тео, але Сірій знайшов дивне кольє. Воно, мабуть, теж випало з кулі.

Леоні підняла кольє. По обидва боки від прегарного центрального камінця висіли кісточки із загадовими різьбленими знаками.

Léonie, fascinée par la beauté du collier, s'approcha d'un vieux miroir.

- Téo, viens vite m'aider. Je veux absolument l'essayer.

Téo empila quelques gros livres et se hissa dessus.

Il passa ensuite le collier autour du cou de sa sœur et, d'un geste précis, referma la boucle. C'est alors que des rayons lumineux traversèrent le collier, émettant une envoûtante mélodie.

Леоні, зачарована красою кольє, підійшла до старого дзеркала.

- Тео, допоможи. Я хочу його приміряти.

Тео склав книжки у стосик і виліз на нього.

Потім почепив кольє сестрі на шию і одним точним рухом застібнув. І тієї ж миті кольє заграли яскравими променями, а в повітрі забриніла приємна мелодія.

Une nuée lumineuse les enveloppa doucement. Téo et Léonie disparurent soudain dans une explosion de poussière d'étoiles.

Дітей огорнула мерехтлива хмаринка. Зіркова пудра вибухнула і Тео з Леоні раптово зникли.

Tandis que la lumière se dissipait, Téo et Léonie, déboussolés, se retrouvèrent dans une grande salle richement décorée.

- Mais où sommes-nous ? demanda Téo.
- Je n'en ai pas la moindre idée, répondit Léonie apeurée.

Спантичени Тео й Леоні опинилися у великій пишно вбраній залі, сяйво поступово тануло.

- Де це ми? – спитав Тео.
- Гадки не маю, - перелякано відповіла Леоні.

Alors qu'ils se posaient mille questions, des bruits de soldats en armures entrèrent dans la pièce. Un homme imposant, portant une barbe noire élégamment taillée et une couronne sur la tête, fit brusquement son apparition.

- Serait-ce un roi ? pensa Téo à haute voix.
- Ce n'est pas possible, les rois n'existent plus chez nous, murmura Léonie.

L'imposant personnage, qui semblait fâché, ordonna à ses gardes de le suivre chez un certain Léonard.

Вони поволі оговтувалися, тимчасом у кімнаті почулися кроки солдатів в обладунках. Там само раптово з'явився поважний чорнявий пан з акуратною борідкою й короною на голові.

- Це справжній король? – голосно поцікавився Тео.
- Цього бути не може, у нас королів уже не існує, - промурмотіла Леоні.

Поважний чоловік, який здавався розлюченим, наказав охороні йти за ним до якогось Леонардо.

Derrière une énorme tenture qu'un garde souleva avec peine, les enfants aperçurent un passage secret. Le roi et ses deux gardes s'y engouffrèrent précipitamment, mais l'un des gardes trébucha et dévala les escaliers sur les fesses dans un vacarme assourdissant.

Стражник ледве упоровся із важким гобеленом, за яким діти помітили таємний хід. Король і двоє охоронців поспіхом туди заскочили, але один зі стражників підсковзнувся і покотився вниз сходами з оглушливим гуркотом.

Les enfants prirent leur courage à deux mains et suivirent le trio.

Au bout d'un moment, partagé entre la curiosité et la peur, Téo s'arrêta net, hésitant à faire demi-tour.

- Et si on ne trouve plus la sortie ? On ne reverra plus jamais nos parents... murmura-t-il.

Mais Léonie lui prit la main et sa peur disparut aussitôt.

Ils poursuivirent leur chemin, curieux de ce qu'ils allaient découvrir.

Діти набралися рішучості і пішли слідом за трійцею.

Трохи згодом Тео, дуже зацікавлений, але охоплений страхом, різко зупинився, вагаючись, чи не повернути назад.

- А якщо ми не знайдемо виходу? Ми ніколи більше не побачимо батьків... - прошепотів він.

Але Леоні взяла його за руку і страх поступово відступив.

Діти попрямували назустріч невідомому, сповнені цікавості.

Au bout du long couloir, ils entendirent des voix. L'une d'elles, courroucée, devait être celle du roi.

- Léonard, mon ami, vous savez à quel point je vous admire, mais je crains que votre automate ne soit pas terminé à temps.

Téo poussa lentement la porte pour mieux entendre. Ils virent alors un vieux monsieur qui semblait bien embarrassé.

- Messire, n'ayez crainte, il sera fin prêt pour la grande fête. Je m'y engage.

- Eh bien soit! J'ai besoin d'un succès éclatant pour impressionner mes ennemis.

Le roi s'éloigna avec le vieil homme, suivi par ses gardes.

Téo et Léonie entrèrent dans la grande pièce sur la pointe des pieds. En découvrant les lieux, ils eurent comme une impression de déjà-vu. Cette pièce ressemblait étrangement à l'endroit où Stratus allait chasser ses souris.

- Oh... On dirait que nous sommes de retour à la maison, s'exclama Téo.

- Chuuut, parle moins fort, tu vas nous faire repérer, murmura Léonie.

Mais Téo avait raison: s'ils étaient bel et bien chez eux, qui pouvaient être ce roi et ce vieil homme?

Тео з Леоні навшпиньки зайшли у простору залу. Оглянулись і їм здалося, що вони вже бачили це місце. Кімната була надивовижу схожа на ту, де Сірій зазвичай ловив мишей.

- Ох... Здається, ми справді повернулися додому! – вигукнув Тео.

- Тсс, говори тихіше, бо нас викриють, – пробурмотіла Леоні.

Та Тео мав рацію: якщо вони були у себе вдома, то хто тоді цей король і дідусь?

У кінці довгого коридору вони почули голоси. Один, сердитий, мабуть належав королю.

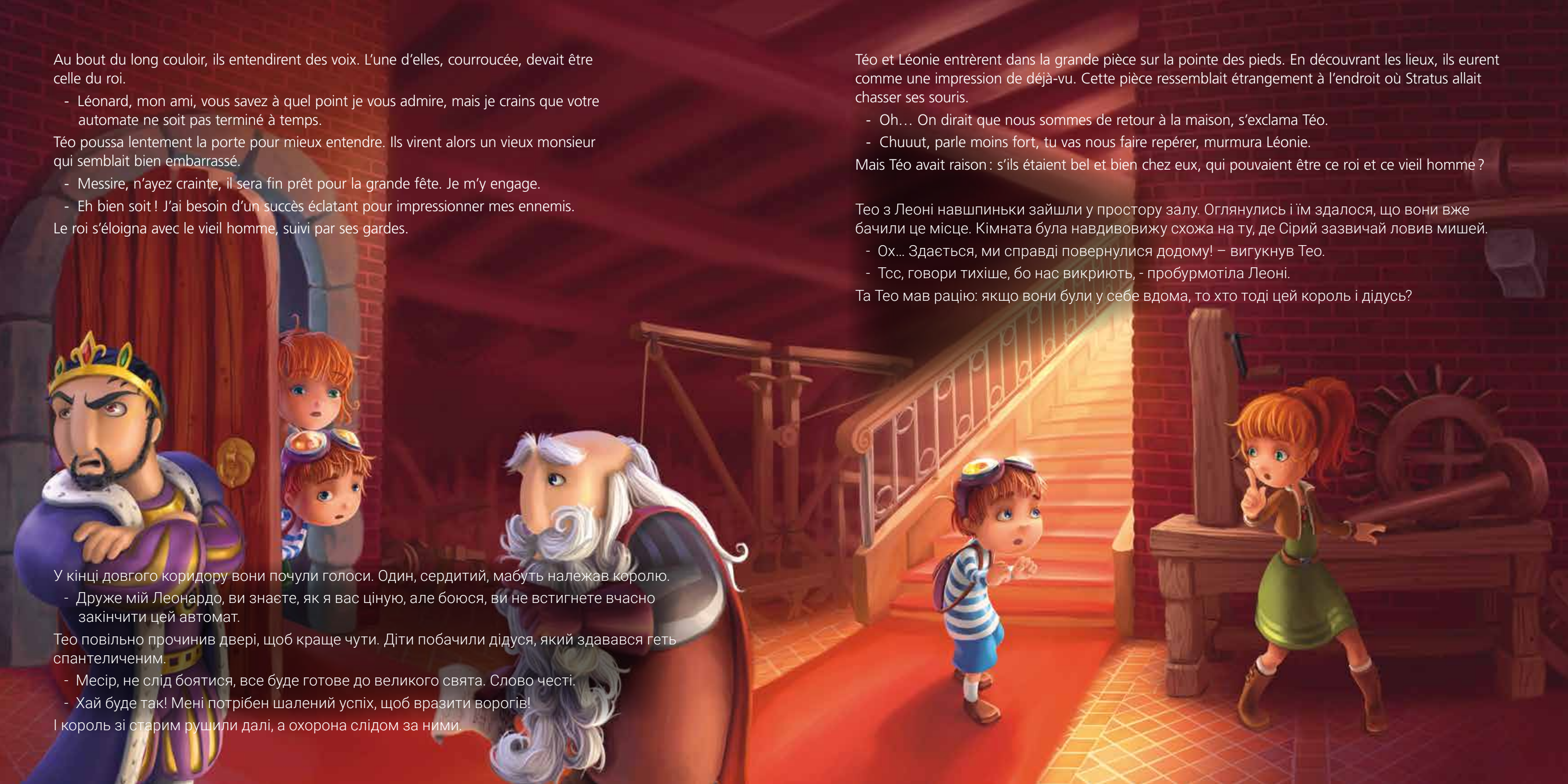
- Друже мій Леонардо, ви знаєте, як я вас ціную, але боюся, ви не встигнете вчасно закінчити цей автомат.

Тео повільно прочинив двері, щоб краще чути. Діти побачили дідуся, який здавався геть спантеличеним.

- Месір, не слід боятися, все буде готове до великого свята. Слово честі.

- Хай буде так! Мені потрібен шалений успіх, щоб вразити ворогів!

І король зі старим рушили далі, а охорона слідом за ними.

S'avançant dans la pénombre, ils découvrirent petit à petit un univers extraordinaire où s'empilaient pêle-mêle machines, hélices, leviers, engrenages et même des squelettes. Mais là-bas, tout au fond...

... des yeux perçants les dévisageaient.

Téo poussa un cri d'effroi. Un dragon impressionnant leur barrait la route.

Рухаючись у темряві, вони поступово відкривали незвичайний простір, де абияк були навалені різні механізми, гвинти, важелі, шестерні і навіть скелети.

Але трохи далі, з глибини кімнати...

...на них дивилась пара пронизливих очей.

Тео перелякано скрикнув. Шлях перегороджував чималенький дракон.

Téo s'approcha, comme hypnotisé par l'étrange créature.

- Téo, ne fais pas l'andouille ! lui murmura Léonie.

Mais le monstre ne semblait pas bouger. Téo le toucha et sourit : il était en métal.

- Ce n'est pas un vrai dragon... Haha ! T'as eu peur, hein ?

Тео, мов загіпнотизований, підійшов до дивного створіння.

- Тео, навіть не смій! – зашепотіла Леоні.

Та чудовисько стояло нерухомо. Тео його торкнувся й усміхнувся: дракон був металевим.

- Це несправжній дракон... Ха-ха! А ти злякалась, еге ж?

A ce moment précis, un bruit inquiétant se fit entendre.

Téo sursauta et courut se réfugier près de Léonie. Il ne faisait plus du tout le malin.

Une trappe s'ouvrit dans le plafond et une silhouette descendit lentement.

Тієї ж миті почувся тривожний звук.

Тео підстрибнув й кинувся до Леоні. Тепер він не був схожим на відчайдуха.

У стелі відкрився люк і згори повільно хтось спустився.

Ils reconnurent la silhouette, c'était celle du vieil homme.

- Heu, bonjour monsieur, fit Léonie, embarrassée.

Il sursauta si fort qu'il dut s'agripper à une corde pour ne pas tomber.

- Par la barbe du grand Soliman ! Qu'est-ce... Qui vous a... Mais enfin, répondez-moi !

Téo et Léonie ne surent que répondre. Alors ils ne répondirent rien.

Le vieil homme s'approcha d'eux.

- Mais qui êtes-vous ? Et où sont vos parents ?

Téo s'avança timidement et fit les présentations.

- Moi je m'appelle Téo. Et voici ma grande sœur, Léonie.

- Et moi, Léonard. Léonard de Vinci.

Léonie fut soudain frappée de stupéfaction :

- Mais oui, bien sûr ! Toutes ces machines, ces inventions, le roi, votre barbe...

Mais alors, ça signifie que nous sommes en...

Вони впізнали дідуся, якого вже бачили.

- Еее, добри вечір, пане, - спантеличено привіталася Леоні.

Він так високо підстрибнув, що мусив схопитися за мотузку, щоб не впасти.

- На бороду султана Сулеймана! Що це... хто вас... Та кажіть вже щось!

Тео з Леоні не знали, що сказати. Тому промовчали. Старий підійшов ближче.

- Хто ви такі? Де ваші батьки?

Тео обережно вийшов наперед і відрекомендувався.

- Мене звати Тео. А це моя старша сестра Леоні.

- А я Леонардо. Леонардо да Вінчі.

Леон, приголомшена, мовила:

- А й справді! Всі ці машини, винаходи, король, ваша борода... То це означає, що ми зараз у...

Léonard l'interrompt.

- En l'an de grâce 1519, ma petite, sous le règne de François Ier, roi de France.

Téo et Léonie se dévisagèrent.

- C'est bien ce que nous craignons...

Le savant invita les enfants à le suivre dans son atelier. Ils étaient rassurés par la présence du grand homme et lui racontèrent leur aventure.

- C'est ce collier, lança Téo. Quand on l'a mis, on a disparu !

Léonard, bouche bée, dévisagea les enfants, fasciné par leur imagination. Il éclata de rire.

- Hahaha! Vous voudriez me faire croire que vous avez voyagé dans le temps ?

- Et vous, vous allez nous aider à rentrer chez nous ? demanda Téo inquiet.

Pendant ce temps, Léonie observait les croquis de Léonard disposés sur la table.

- C'est un vélo ? demanda-t-elle.

- Un bicycle, corrigea Léonard. L'une de mes dernières inventions. Deux roues et une assise. J'en suis assez fier.

Леонардо її перервав.

- У 1519 році від Різдва Христового, маленька моя, під правлінням французького короля Франциска I.

Тео з Леоні переглянулися.

- Цього ми й боялися...

Мудрець запросив дітей пройти в майстерню. Присутність видатного вченого їх заспокоїла, і вони розповіли про свою пригоду.

- Це все колье, - сказав Тео. - Коли Леоні його начепила, ми зникли!

Леонардо, вражений розповіддю, слухав дітей роззявивши рота. І раптом зареготав.

- Ха-ха-хаааа! Хочете, щоб я повірив, ніби ви мандруєте в часі?

- А ви допоможе нам повернутися додому? - занепокоєно спитав Тео.

Тим часом Леоні розглядала ескізи Леонардо, покинуті на столі.

- Це велосипед? - запитала вона:

- Біцикл - поправив Леонардо. - Один з моїх останніх винаходів.

Два колеса й сидіння. Я дуже ним пишаюся.

Léonie saisit une plume et commença à gribouiller sur le dessin de Léonard.

- Vous permettez ?

Léonard était abasourdi. Comment cette petite peste osait-elle corriger l'un des dessins du plus fameux savant de l'histoire ?

Léonie ajouta une chaîne et un pédalier.

- C'est plus facile pour faire du bicycle, non ?

Il n'en croyait pas ses yeux.

- Par la moustache du grand Vizir ! Je dois avouer que c'est assez étonnant.

- Et moi, je peux vous dessiner un sous-marin ! lança Téo.

- Un sous-marin ? répéta Léonard pensif. Venez avec moi les enfants.

Леоні взяла перо й почала щось малювати на малюнку Леонардо.

- Можна?

Леонардо знітився. Як ця мала бешкетниця наважилася виправляти малюнок одного з найвідоміших вчених в історії людства?

Леоні домалювала ланцюг і педалі.

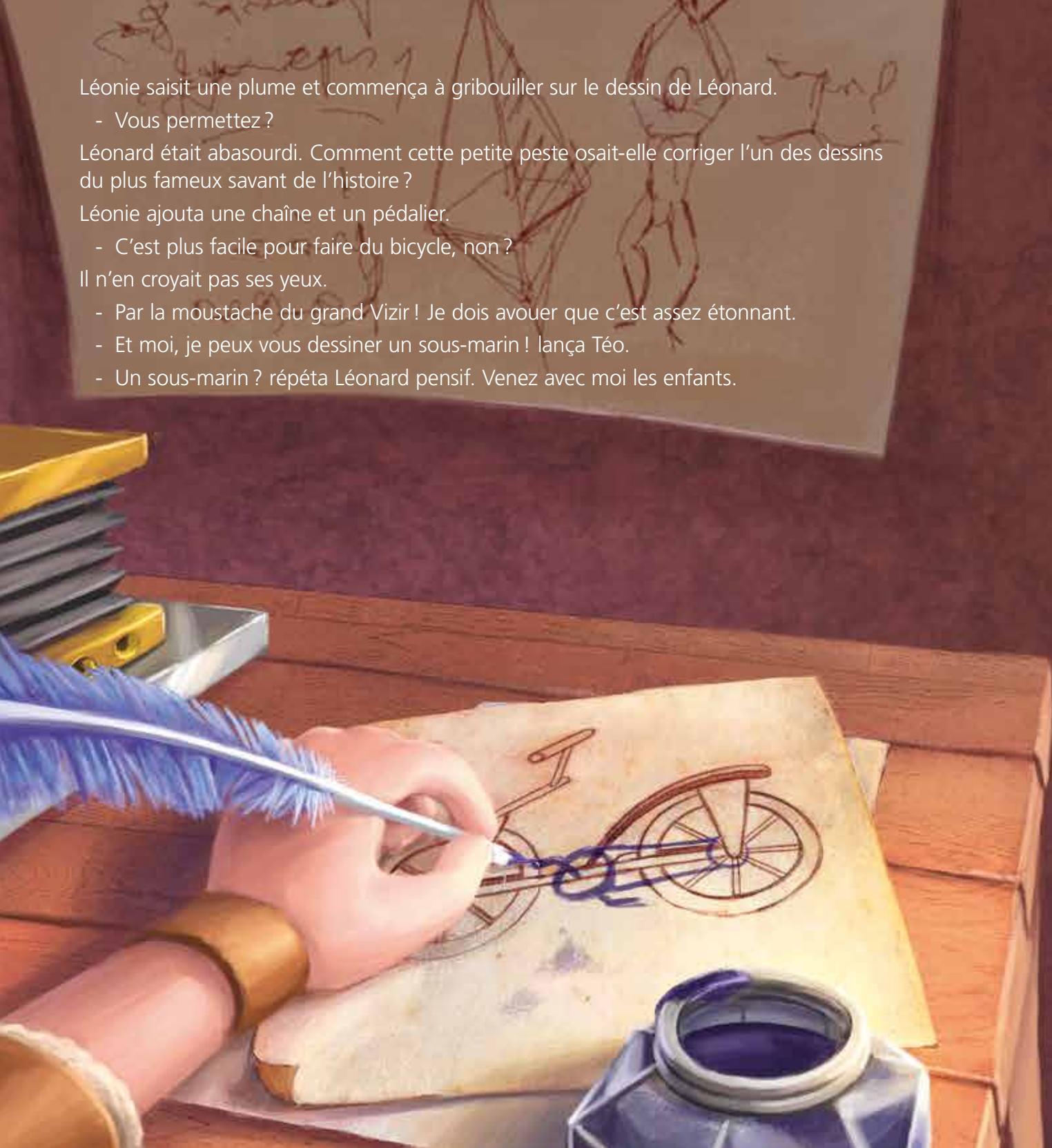
- Так легше їздити на біциклі, хіба ні?

Він не повірив своїм очам.

- На вуса великого візира! Мушу визнати, що це просто дивовижно.

- А я можу намалювати підводний човен! – запропонував Тео.

- Підводний човен? – замислено перепитав Леонардо. – Ану, діти, ходіть зі мною.

Léonard les entraîna vers le grand dragon aux yeux rouges.

- Je ne peux pas vous aider pour le moment car je dois livrer cet automate pour la grande fête du roi qui aura lieu demain.
- Mais nous on peut vous aider, dit Léonie. Vous le terminerez plus rapidement.
- Et comme ça on rentrera plus vite chez nous ! s'exclama Téo en examinant l'intérieur de l'animal.

Léonard et les enfants s'attelèrent à la tâche.

Concentrés dans les entrailles mécaniques du monstre, ils ne remarquèrent pas qu'un individu avait sournoisement entrouvert la porte pour espionner leurs faits et gestes.

Леонардо підвів їх до червоноокого дракона.

- Я зараз не зможу вам допомогти, бо мушу до завтра доробити цей автомат, щоб встигнути до великого королівського свята.
- Але ми можемо вам допомогти. – сказала Леоні. – Ви його швидше закінчите.
- А ми швидше повернемося додому! – вигукнув Тео, розглядаючи машину зсередини.

Леонардо з дітьми взялися до роботи.

Зосереджено працюючи над механікою чудовиська, вони не помітили незнайомця, який обережно прочинив двері і спостерігав за тим, що саме вони роблять.

Le lendemain matin, le dragon était fin prêt. Il pouvait enfin avancer et battre des ailes.

- Dommage qu'il ne puisse pas cracher des flammes, regretta Téo.
- Hmm, tu as raison, répondit Léonard. Mais décidons d'abord qui va le piloter.
- Moi ! Moi ! hurla Téo fou de joie à l'idée de piloter l'imposante machine.

На ранок дракон був готовий. Він міг рухатися і махати крилами.

- Шкода, що він не вміє плюватися вогнем, - засмутився Тео.
- Гмм, твоя правда, - відповів Леонардо. Та спершу треба вирішити, хто ним кермуватиме.
- Я!! Я!! – загорлав Тео, божеволіючи від радісної думки, що саме він управлятиме автоматом.

La tente royale était maintenant prête à accueillir l'un des plus beaux spectacles jamais conçus en France. Les meilleurs artistes du royaume répétaient inlassablement leurs numéros alors que les invités les plus prestigieux affluaient de toutes parts.

Королівське шатро було готове до однієї з найкрасивіших вистав Франції. Найкращі артисти королівства безупинно повторювали свої номери, а найшанованіші гості прибували з усіх усюд.

Les numéros se succédaient et le public applaudissait à tout rompre.

Téo, Léonie et Léonard préparaient leur entrée en piste.

Très concentré, Téo s'installa aux commandes de la machine.

- Ne prends aucun risque, Téo, recommanda Léonard avant de refermer le ventre du dragon.

Artistes zмінювали одне одного на арені, а публіка щосили аплодувала.

Тео, Леоні й Леонардо готувалися вийти на арену.

Зосереджений Тео сів за пульт управління машиною.

- Тео, навіть не думай ризикувати, - порадив Леонардо, закриваючи черево дракона.

Sous la tente, une musique annonça le grand final.

Caché dans le public, le comploteur attendait patiemment son heure : pendant la nuit, il avait saboté l'automate pour humilier le roi.

У шатрі оголосили фінальний номер.

Сховавшись від публіки, бунтівник терпляче чекав зіркової миті: вночі він тишком поламав автомат, щоб принизити короля.

Téo tira un levier et le dragon, majestueux, entra en scène dans un nuage de fumée. Il suscita immédiatement l'enthousiasme du public. Le monstre ouvrit la bouche et cracha des flammes d'une taille impressionnante.

Le roi vivait l'un des plus beaux moments de son règne. Des coursiers traverseraient bientôt tout le continent pour clamer haut et fort la puissance du Royaume de France.

Cependant, derrière lui, Léonard vit un individu quitter la tribune royale.

A son allure suspecte, il comprit aussitôt qu'un acte malveillant se préparait.

Тео потяг за важіль, і дракон у всій величі вийшов на арену, огорнутий хмарою диму. Публіка зустріла його з захватом. Чудовисько відкрило пащеку і пахнуло величезним стовпом вогню.

Король тішився одним з найкращих моментів свого правління. Скоро на всі континенти полетять вісники, які прославлятимуть силу й славу Французького королівства.

Тим часом Леонардо обернувся й встиг помітити чоловіка, який тікав з королівської трибуни.

З його підозрілої поведінки вчений відразу зрозумів, що готується якесь лиходійство.

A l'intérieur de l'automate, Téo entama un dernier hochement de tête du dragon pour saluer le roi. C'est à ce moment-là qu'un engrenage se bloqua.

Et à partir de cet instant, malgré les efforts désespérés de Téo, le dragon se mit à avancer vers le roi en crachant des flammes de plus en plus menaçantes.

Le roi sentit une odeur de brûlé : sa barbe commençait à fumer.

Cornelius, le plus courageux de ses gardes, s'interposa pour le protéger au péril de sa vie.

А всередині машини Тео готувався до останнього поклону дракона, щоб привітати короля. І саме в цю мить важіль заклинило.

Попри відчайдушні спроби Тео зупинити машину, дракон рушив уперед на короля, плюючись вогнем на всі боки.

Король відчув, як запахло смаленим: це зайнялася його борода.

Корнелій, найсміливіший із охоронців, кинувся назустріч дракону, ризикуючи власним життям.

Quelques instants plus tard, le dragon, démolí à grands coups d'épée, n'était plus qu'un amas de métal fumant.

Léonie était très inquiète. Dans quel état allait-elle retrouver son petit frère ?

Pour faire diversion, un ménestrel entra en scène et commença à jouer du luth.

Кілька ударів алебарди і за мить дракон перетворився на купу потрощеного металу.

Леоні дуже непокоїлася. Як там її менший братик?

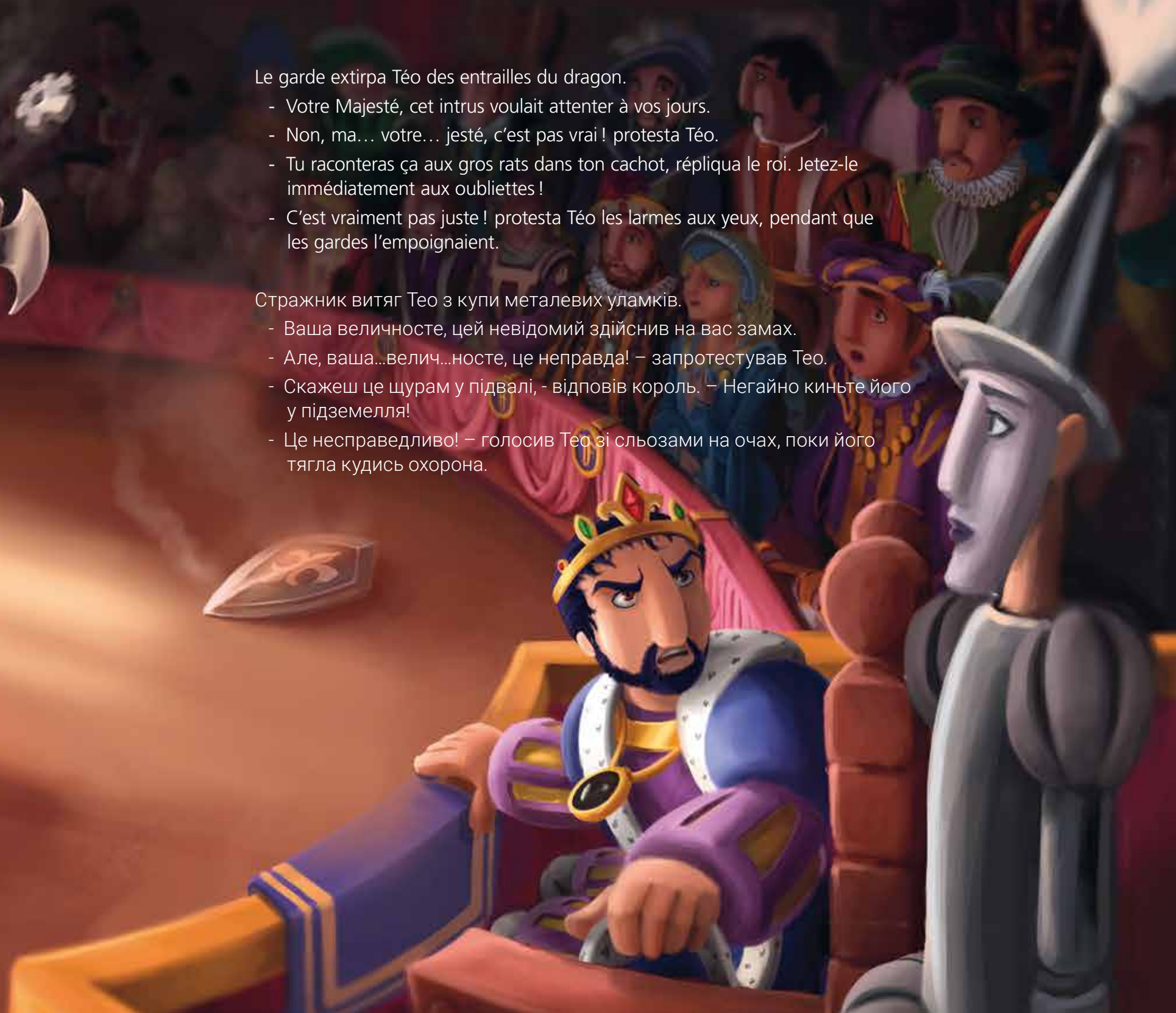
Щоб відволікти публіку, на арену вийшов менестрель і заграв на лютні.

Le garde extirpa Téo des entrailles du dragon.

- Votre Majesté, cet intrus voulait attenter à vos jours.
- Non, ma... votre... jested, c'est pas vrai ! protesta Téo.
- Tu raconteras ça aux gros rats dans ton cachot, répliqua le roi. Jetez-le immédiatement aux oubliettes !
- C'est vraiment pas juste ! protesta Téo les larmes aux yeux, pendant que les gardes l'empoignaient.

Стражник витяг Тео з купи металевих уламків.

- Ваша величносте, цей невідомий здійснив на вас замах.
- Але, ваша...велич...носте, це неправда! – запротестував Тео.
- Скажеш це шурам у підвалі, - відповів король. – Негайно киньте його у підземелля!
- Це несправедливо! – голосив Тео зі сльозами на очах, поки його тягла кудись охорона.

Перед тим, як вийти з шатра, Тео крикнув:

- Все одно пізніше королям рубатимуть голови!

Менестрель заграв ще старанніше, щоб за будь-яку ціну трохи розрядити ситуацію.

- І я не помру так, як ви, від гнійнику на дупі!

І саме в цей момент на лютні лопнула струна.

Mais avant de quitter la tente, Téo lança :

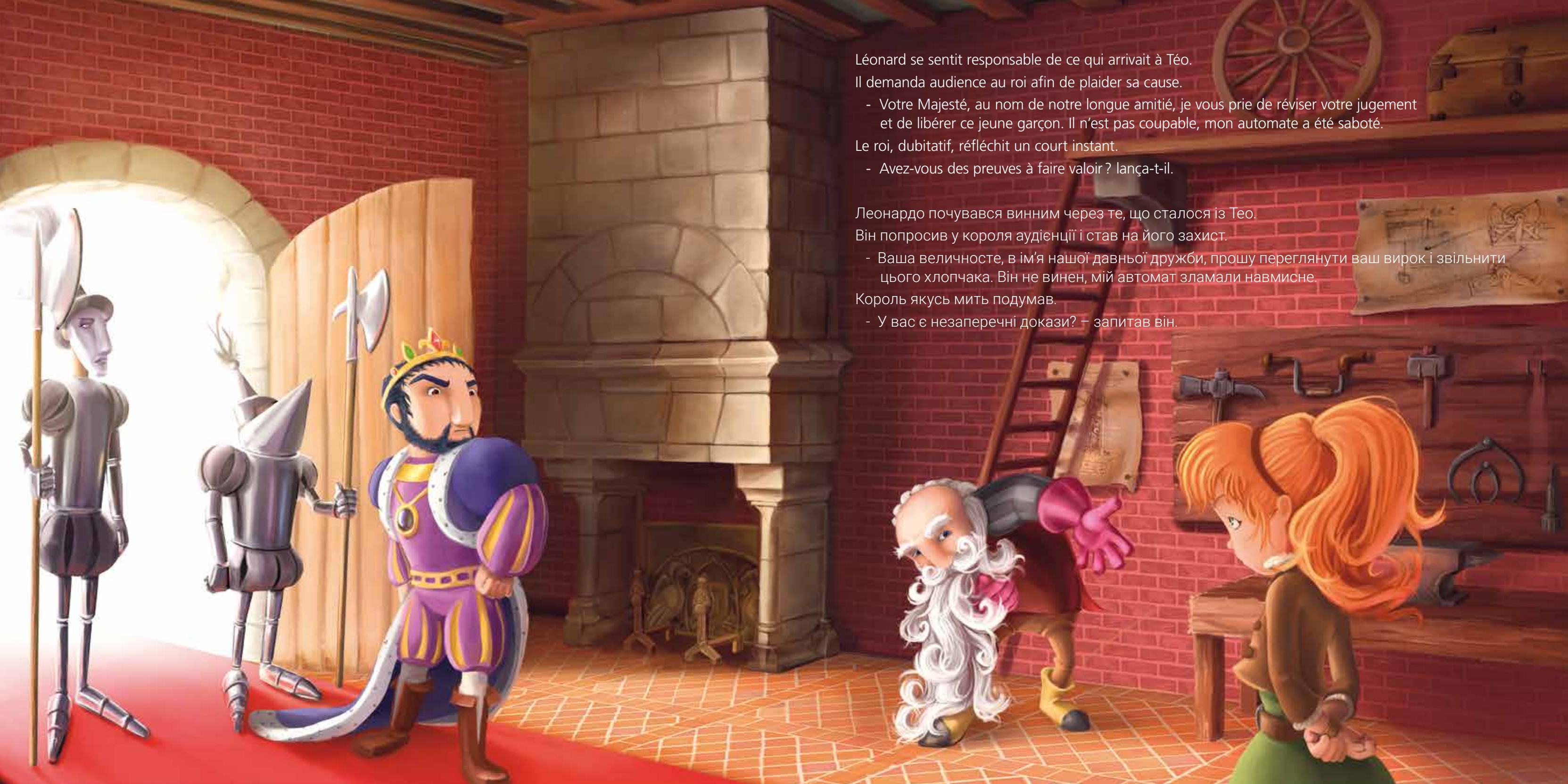
- De toute façon, plus tard, on leur coupera la tête aux rois !

Le ménestrel redoubla d'énergie sur son instrument, pour adoucir à tout prix ce moment très embarrassant.

- Et puis au moins je ne mourrai pas comme vous, d'un gros bouton aux fesses !

Sur ce dernier mot, une corde cassa net sur l'instrument du musicien.

Léonard se sentit responsable de ce qui arrivait à Téo.

Il demanda audience au roi afin de plaider sa cause.

- Votre Majesté, au nom de notre longue amitié, je vous prie de réviser votre jugement et de libérer ce jeune garçon. Il n'est pas coupable, mon automate a été saboté.

Le roi, dubitatif, réfléchit un court instant.

- Avez-vous des preuves à faire valoir ? lança-t-il.

Леонардо почувався винним через те, що сталося із Тео.

Він попросив у короля аудієнції і став на його захист.

- Ваша величносте, в ім'я нашої давньої дружби, прошу переглянути ваш вирок і звільнити цього хлопчача. Він не винен, мій автомат зламали навмисне.

Король якусь мить подумав.

- У вас є незаперечні докази? – запитав він.

Léonard, sûr de son affaire, déroula un parchemin.

- Voyez Majesté, j'ai dessiné le portrait de l'homme qui a tenté de vous nuire.
C'est sans doute un émissaire de votre plus puissant rival, Charles de Habsbourg.

Le roi tendit le dessin à ses gardes et ordonna une arrestation immédiate.

Se retournant vers Léonard avant de sortir, il précisa néanmoins :

- Votre petit protégé restera enfermé jusqu'à ce que j'aie oublié l'insoutenable humiliation qu'il m'a fait subir devant mes invités.

Леонардо, упевнений у своїй правоті, простягнув згорток.

- Ваша величносте, я намалював портрет чоловіка, який хотів вам зашкодити.
Безсумнівно, це посланець вашого зятятого ворога, Карла Габсбурга.

Король простяг малюнок охороні і наказав негайно арештувати злодія.

Повернувшись до Леонардо, він уточнив:

- Ваш маленький протеже залишиться під вартою допоки я не забуду нестерпного приниження, якого зазнав перед гістьми.

Il m'est difficile de décrire le silence qui suivit le départ du roi. Nos amis étaient consternés. Léonie essayait de toutes ses forces de retenir ses larmes devant Léonard, mais elle n'en pouvait plus : elle éclata brusquement en sanglots.

Le manuel d'histoire de l'école ne mentionnait pas que François Ier était si méchant.

Je suis d'accord avec vous, Téo avait été très impertinent avec le roi, mais Léonie trouvait la punition démesurée.

Léonard tentait de rester optimiste et de consoler Léonie, mais il ne savait pas comment s'y prendre avec un enfant.

- A chaque problème sa solution, lança-t-il.

Peu convaincue, Léonie soupira tristement.

- Tu as raison ma petite, nous avons en effet un très gros problème. Eh bien, nous trouverons une très grosse solution !

Мені складно описати тишу, що запала після того, як король пішов. Наші друзі збентежились. Леоні з усіх сил намагалася стримати сльози перед Леонардо, але не змогла і розридалася. У шкільному підручнику з історії не писали, що Франциск I був таким злим.

Я згоден, Тео не дуже шанобливо повівся з королем, але Леоні вважала покарання занадто жорстоким.

Леонардо намагався зберегти оптимізм і втішити Леоні, але він не вмів поводитися з дітьми.

- Будь-яку проблему можна розв'язати, - мовив він.

Леоні лише сумно зітхнула у відповідь.

- Так, маленька, ти права, у нас дуже велика проблема. Але ми її обов'язково вирішимо!

Le seul moyen qu'avait Léonard de consoler Léonie, c'était de libérer au plus vite son petit frère. Mais pour ce faire, il fallait auparavant résoudre le mystère du collier, sans que le roi ne se doute de rien.

Léonard s'approcha de Léonie.

- Mon enfant, raconte-moi à nouveau comment tout ceci est arrivé.

Alors, Léonie lui raconta son aventure depuis le commencement.

Щоб втішити Леоні, існував лише один спосіб – негайно звільнити її меншого брата.

Але щоб це зробити, спочатку треба було розгадати таємницю кольє так, щоб король нічого не запідозрив. Леонардо підійшов до Леоні.

- Дитино, а розкажи мені ще раз, як ви тут опинилися.

І Леоні знову переповіла всю пригоду від самого початку.

Léonard s'enferma dans son atelier, bien déterminé à n'en sortir qu'une fois le problème résolu. Le soir venu, la lune fit son apparition et la Pierre de Lune se mit à luire de plus en plus fort. Fronçant les sourcils, il se demanda :

- Serait-ce la pleine lune qui lui donne son éclat ?

Et comment est-elle liée à ce collier ?

Леонардо замкнувся у майстерні, пообіцявши вийти тоді, коли знайде вихід. Настав вечір, вийшов місяць і місячний камінь почав виблискувати дедалі сильніше. Набурмосившись, Леонардо промовив:

- Він так яскраво сяє, коли місяць уповні?

Як це пов'язано з кольє?

Après avoir passé toute la nuit à étudier le phénomène, Léonard pensait avoir enfin percé le mystère du Collier Magique. Son énergie lui parviendrait de la lune et la clef du Temps serait donnée par les osselets gravés.

Ne vous inquiétez pas si vous n'avez pas tout compris : Léonard était un grand savant et son cerveau était capable de bien des prouesses.

Всю ніч Леонардо досліджував цей феномен і нарешті розгадав таємницю Чарівного Коляе. Воно отримувало енергію від Місяця, а різьблені елементи керували плином Часу.

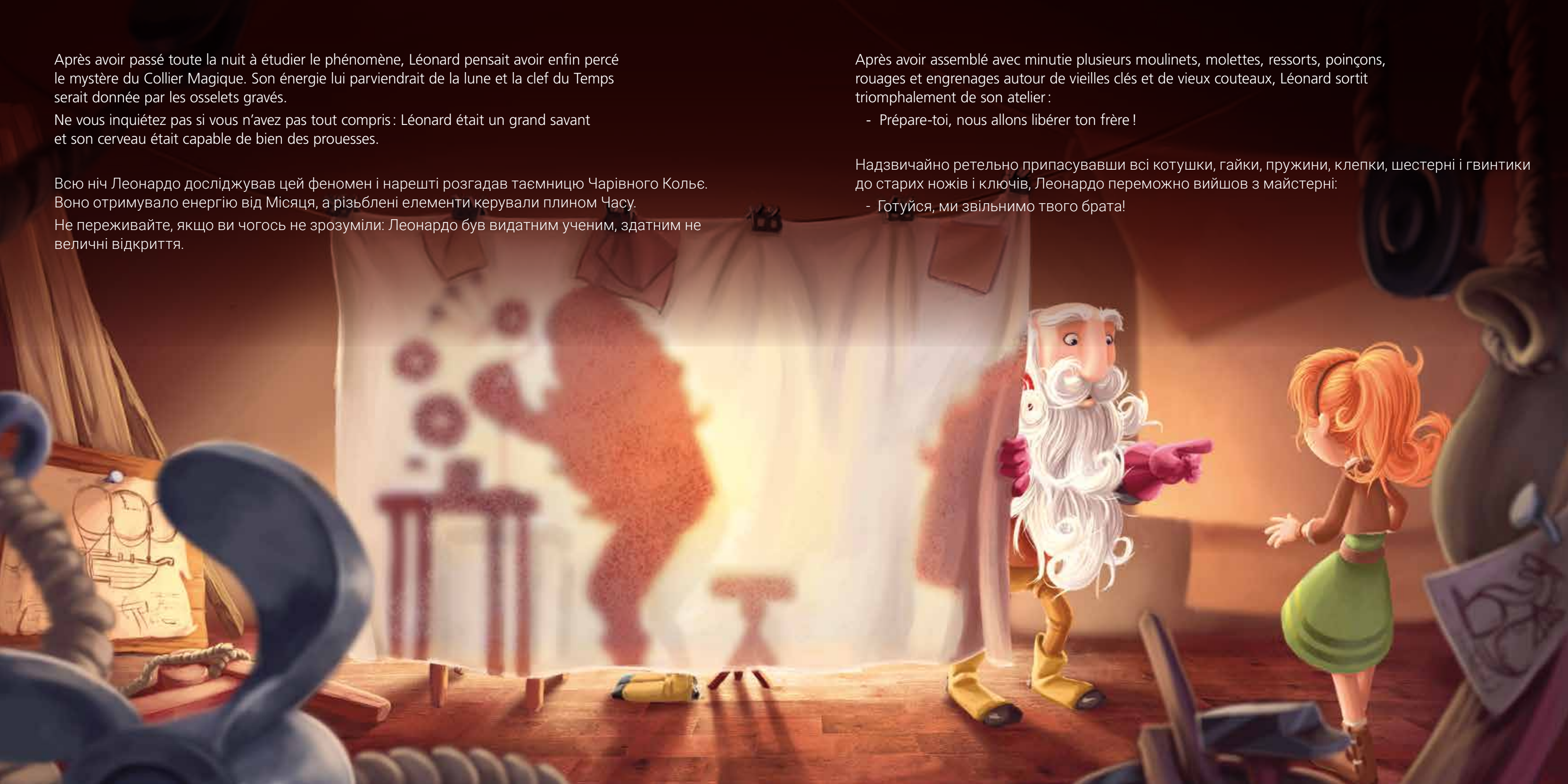
Не переживайте, якщо ви чогось не зрозуміли: Леонардо був видатним ученим, здатним на величкі відкриття.

Après avoir assemblé avec minutie plusieurs moulinets, molettes, ressorts, poinçons, rouages et engrenages autour de vieilles clés et de vieux couteaux, Léonard sortit triomphalement de son atelier :

- Prépare-toi, nous allons libérer ton frère !

Надзвичайно ретельно припасувавши всі катушки, гайки, пружини, клепки, шестерні і гвинтики до старих ножів і ключів, Леонардо переможно вийшов з майстерні:

- Готуйся, ми звільнимо твого брата!

Je vous épargne les péripéties qu'il a fallu pour distraire les gardes et atteindre le cachot où Téo était enfermé.

Léonard, grâce à son ingénieuse invention, mit à peine plus de deux heures pour crocheter la serrure et libérer le petit prisonnier.

Téo était un peu honteux :

- J'ai fait une bêtise, je n'aurais pas dû être si insolent envers le roi.
- Tu sais Téo, l'important c'est de reconnaître ses erreurs.

Я вам не розповідатиму про хитрощі, до яких довелось вдаватися, щоб відволікти варту і зайти в підземелля, де сидів Тео.

Завдяки своєму геніальному винаходу Леонардо згаяв усього дві години, щоб відімкнути замок і звільнити в'язня.

Тео було соромно:

- Я наробив дурниць, не треба було так нешанобливо розмовляти з королем.
- Знаєш, Тео, найголовніше – вміти визнавати свої помилки.

Téo se blottit dans les bras de sa sœur. Ils étaient heureux de se retrouver.

- Quoi qu'il arrive, nous serons toujours là l'un pour l'autre, lui murmura-t-elle.

Léonard, quant à lui, considéra son invention.

- Je suis sûr qu'elle fera merveille chez les Helvètes ! s'exclama-t-il plein de fierté.

Тео обійняв сестричку. Він був дуже радий зустрічі.

- Хай там як, а ми завжди будемо підтримувати одне одного, - прошепотіла вона.

Леонардо прискіпливо роздивлявся свій винахід.

- Точно знаю, що в Гельвеції його оцінять!
– з гордістю вигукнув він.

Léonard était très inquiet du sort que le roi réserverait aux enfants s'ils se faisaient prendre. Il devait les renvoyer à leur époque le plus vite possible et n'avait pas droit à l'erreur. Car s'il se trompait, les enfants seraient perdus à jamais.

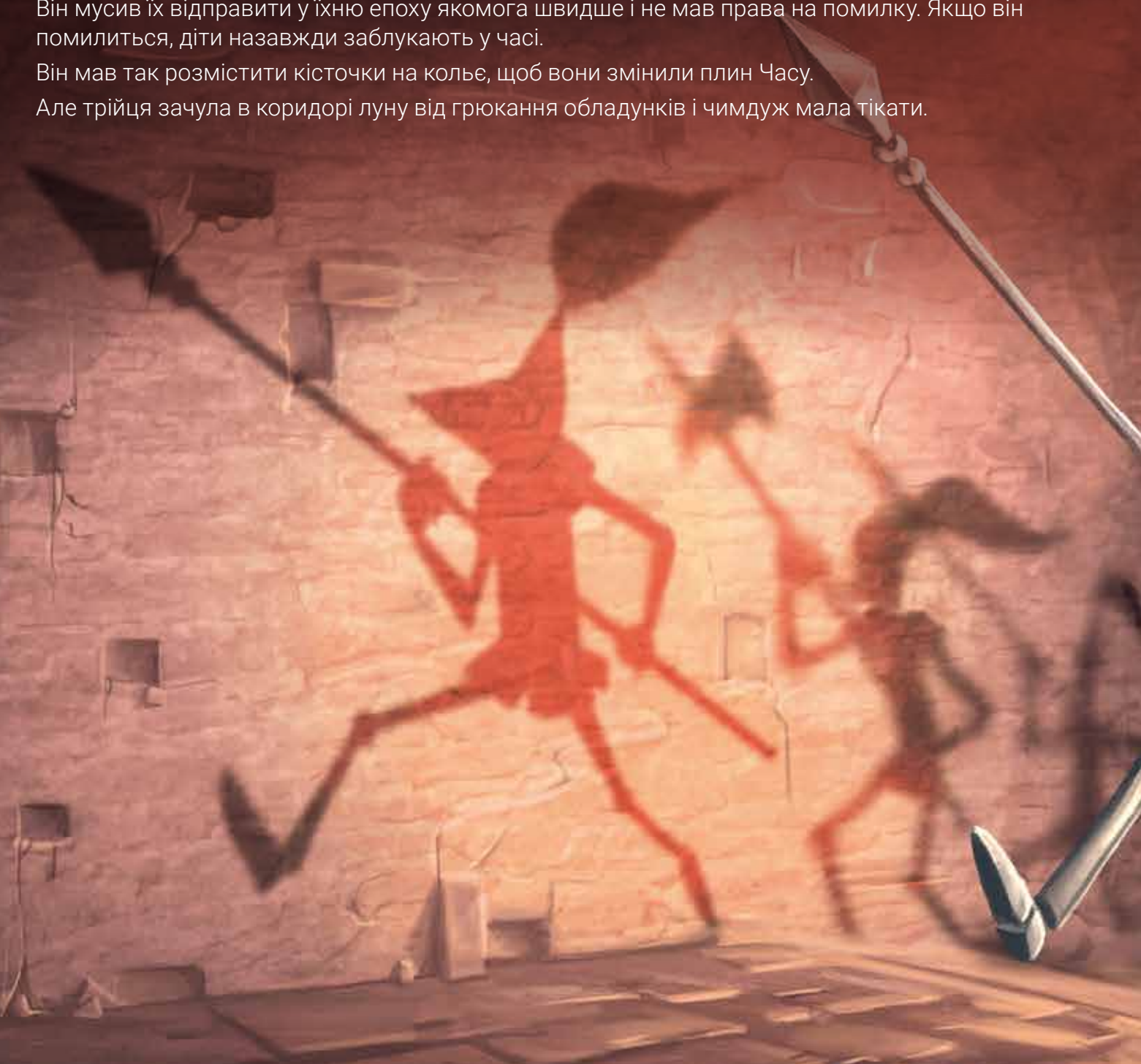
Il lui fallait maintenant disposer les osselets du collier de façon à ce qu'ils inversent la courbe du Temps.

Mais, entendant des cliquetis d'armures qui résonnaient contre les murs, le trio dut filer à toute vitesse.

Леонардо дуже переймався через покарання, яке б чекало на дітей, якби король їх схопив. Він мусив їх відправити у їхню епоху якомога швидше і не мав права на помилку. Якщо він помилиться, діти назавжди заблукають у часі.

Він мав так розмістити кісточки на кольє, щоб вони змінили плин Часу.

Але трійця зачула в коридорі луну від грюкання обладунків і чимдуж мала тікати.

En moins de temps qu'il n'en faut pour le dire, toute la garde royale était aux trousses des fuyards. Hallebardiers, lanciers, piquiers, arbalétriers et archers couraient dans tous les sens. Peu à peu, les herses tombèrent, les ponts-levis se redressèrent et les portes se refermèrent. Plus aucune chance de sortir du château.

Уся королівська рать негайно кинулася навздогін за втікачами.

Воїни, озброєні алебардами, списники, пікіри, арбалетники і лучники бігали на всі боки. Поступово опустили всі портикули, підняли всі мости і закрили всі ворота. Жодного шансу вийти із замку.

Encerclé de toutes parts, Léonard entraîna les enfants dans la Grande Salle des Nuages, au sommet du plus haut donjon, là où il entreposait ses plus belles inventions.

- Les enfants, il ne nous reste plus qu'une solution : est-ce que vous savez voler ?

Téo et Léonie se regardèrent d'un air surpris.

Léonard poussa une lourde porte qu'il referma aussitôt derrière eux.

Щоб вивести дітей з оточення, Леонардо повів їх у Велику Підхмарну залу, на вершечок найвищої башти, де він зберігав свої найкращі винаходи.

- Діти, у нас лише один вихід, тому питаю – чи вмієте ви літати?

Тео з Леоні здивовано переглянулися.

Леонардо штовхнув важкі двері і одразу закрити їх за собою.

Arrivés sur une large terrasse qui surplombait le grand fleuve, les enfants découvrirent une incroyable machine volante. Elle ressemblait à un mélange de bateau et de montgolfière...

- Vite, vite les enfants, montez à bord!
- A bord? lança Téo paralysé par sa peur du vide.

La simple idée de s'élever dans les airs avec un bateau volant lui semblait insurmontable.

Léonie se précipita dans l'embarcation sans attendre et tendit la main à son petit frère.

- Téo, tu dois choisir entre deux peurs: le vide ou le cachot. Mais nous n'avons pas beaucoup de temps! remarqua Léonard.

На широкій терасі, з якої відкривався краєвид на ріку, діти побачили неймовірну летючу машину. Вона була схожа на корабель і водночас на повітряну кулю ...

- Бігом, діти, бігом на борт!
- На борт? – перепитав Тео, скам'янілий від страху висоти.

Навіть думка про те, що треба буде зависнути у повітрі на летючому кораблі, була нестерпною.

Леоні поспіхом залізла в корабель і простягла руку меншому брату.

- Тео, маеш вибрати з двох страхів: височиною або кам'яницею. У нас обмаль часу! – додав Леонардо.

D'un coup, la lourde porte vola en éclats et les gardes, suivis du roi, se précipitèrent en direction des trois fuyards.

Téo lança un bref coup d'œil aux gardes et, sans hésiter, grimpa dans la barque.

Léonard, d'un solide coup d'épaule, poussa l'embarcation par-dessus la rambarde et sauta dedans.

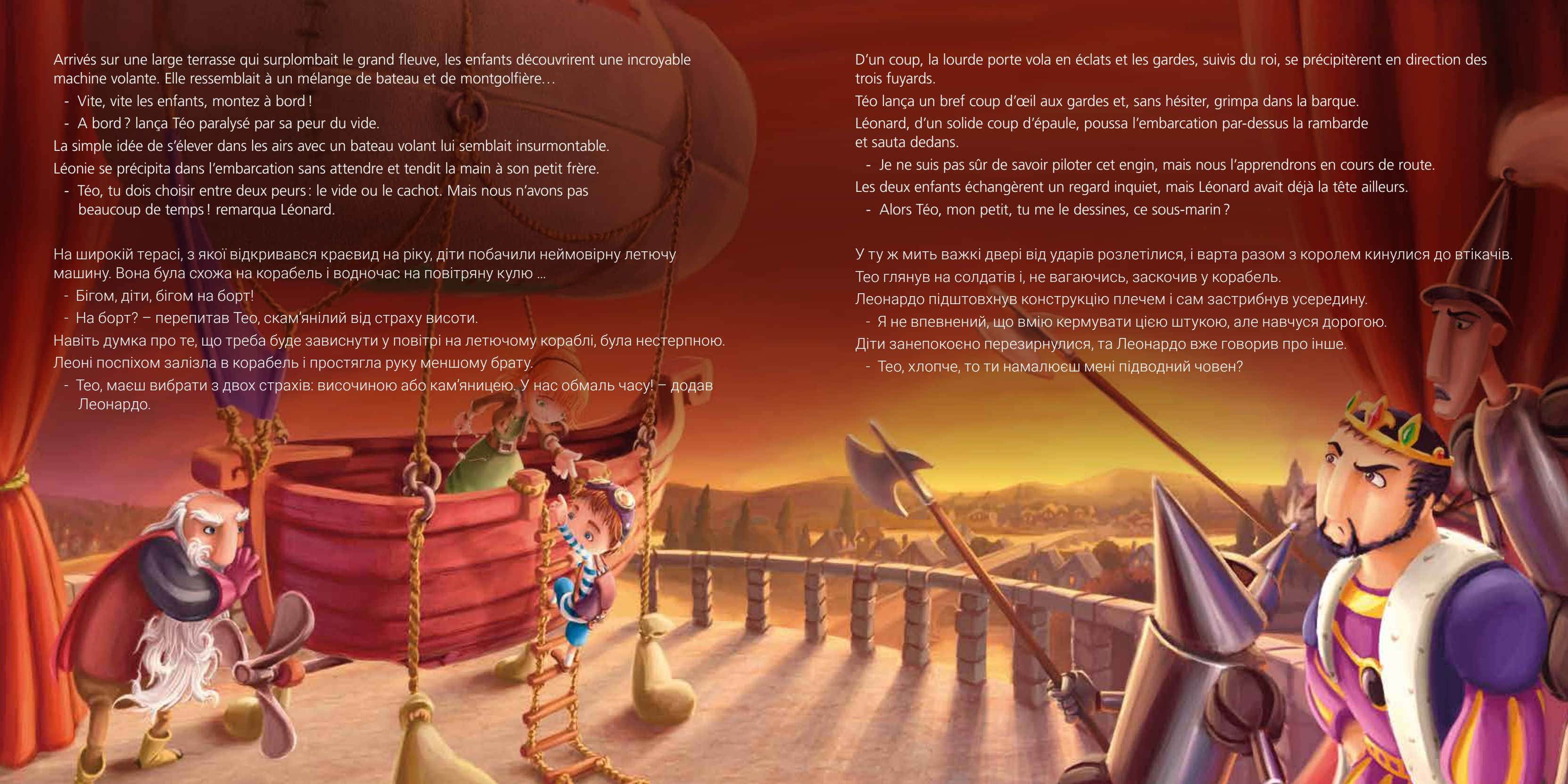
- Je ne suis pas sûr de savoir piloter cet engin, mais nous l'apprendrons en cours de route.
- Les deux enfants échangèrent un regard inquiet, mais Léonard avait déjà la tête ailleurs.
- Alors Téo, mon petit, tu me le dessines, ce sous-marin?

У ту ж мить важкі двері від ударів розлетілися, і варта разом з королем кинулися до втікачів.

Тео глянув на солдатів і, не вагаючись, заскочив у корабель.

Леонардо підштовхнув конструкцію плечем і сам застрибнув усередину.

- Я не впевнений, що вмію кермувати цією штукою, але навчуся дорогою.
- Діти занепокоєно презирнулися, та Леонардо вже говорив про інше.
- Тео, хлопче, то ти намалюєш мені підводний човен?

Dans les airs, l'étrange aéronef filait en direction du soleil couchant.
Téo, essayant de vaincre son vertige, se pencha par-dessus bord les yeux fermés.
Quand il les rouvrit, il aperçut pour la première fois de sa vie le paysage vu du ciel.

- Oh ! Regarde Léonie, c'est chez nous !

Léonie se pencha à son tour et vit alors leur grande maison rouge, qu'ils s'apprêtaient à retrouver près de 400 ans plus tard...

Дивний літальний апарат плів у повітрі назустріч призахідному сонцю.
Тео, намагаючись побороти запаморочення, перекинувся через борт із заплющеними очима.
Коли він їх розплющив, то вперше в житті побачив землю з висоти пташиного польоту.

- Ой, Леоні, поглянь, там наш дім!

Леоні теж перекинулася і вони побачили маєток з червоної цегли, де мали жити через 400 років...

Et voici venu le moment que nous attendions tous depuis longtemps : Léonard sortit la Pierre de Lune de sa barbe, assembla les osselets du collier selon ses calculs et demanda à Téo de le passer autour du cou de sa sœur.

Personne ne vit ce qui se passa ensuite, sauf le roi et quelques-uns de ses gardes.

Selon les vieux grimoires de l'époque, ce fut un spectacle éblouissant.

А ось і мить, на яку ми так довго чекали: Леонардо витяг з бороди місячний камінь, зібрав різьблені кісточки у певному порядку і попросив Тео повістити кільце сестрі на ший.

Ніхто не побачив, що сталося далі, крім короля і кількох охоронців.

У старих фоліантах і сьогодні можна знайти описи того фантастичного дійства.

Croyez-moi si vous le voulez, mais ce qui avait été un bateau volant n'était maintenant plus qu'une myriade d'étincelles qui retombèrent majestueusement dans l'eau du fleuve, comme à la fin d'un incroyable feu d'artifice.

Pour le roi, cela ne faisait aucun doute, son ami Léonard de Vinci venait de s'éteindre devant ses yeux. Il prit subitement conscience de son immense affection pour le vieil homme.

Можете мені не вірити, але те, що було летючим кораблем, раптом перетворилося на міради сяйливих блискіток, що повільно спадали у річкові води, як спалахи після пишного феєрверку.

Король навіть не сумнівався в тому, що його старий друг Леонардо згас просто у нього на очах. І він раптово усвідомив, скільки ніжності відчував до стариганя.

Bouleversé, il fit alors un serment.

- En hommage à notre amitié, je ferai en sorte que l'on se souvienne de vous comme d'un génie, mort dans les bras de son souverain.

Mais nous, nous savons bien que Léonard et les enfants ne sont pas morts !

En revanche, pensez-vous vraiment qu'ils ont réussi à retrouver leurs parents ?

І він дав урочисто пообіцяв.

- На пам'ять про нашу дружбу я зроблю все можливе, щоб пам'ятали про генія, який помер на руках суверена.

Але ми чудово знаємо, що Леонардо з дітьми не помер!

Вгадайте, чи вдалося їм повернутися додому і зустрітися з батьками?

Pas du tout ! Sans le faire exprès, Léonard les entraîna très loin de leurs parents, à une époque beaucoup plus dangereuse encore. Le mystère du collier n'était pas aussi simple à percer et leur réservait bien des surprises. . .

От і ні! Зовсім ненавмисно Леонардо закинув їх у ще давнішу й небезпечнішу епоху.

Загадка магічного кольє була не така проста і попереду чекало ще багато сюрпризів...

Леонардо да Вінч

Справжня історія

Звісно, мандри Тео й Леоні – вигадані. Але місця, які вони відвідали, і герої, яких вони зустріли, існували в реальному житті.

Наприклад, великий будинок з червоної цегли, де жили Тео й Леоні, - останнє місце проживання Леонардо да Вінчі.

Його називають Кло Люсе і він стоїть зовсім недалеко від замку Франциска I у французькому місті Амбуаз.

Останнє місце проживання Леонардо

Велика зала Кло Люсе

Кло Люсе: червоний маеток

Франциск Перший запросив Леонардо пожити у чудовому маетку з червоної цегли під назвою Кло Люсе, де король провів частину свого дитинства. «Леонардо, тут ти вільно мріятимеш, думатимеш і працюватимеш».

Ходять чутки, що існував підземний хід, що поєднував королівський замок і дім Леонардо...

Може, так і було, але його досі ніхто не знайшов.

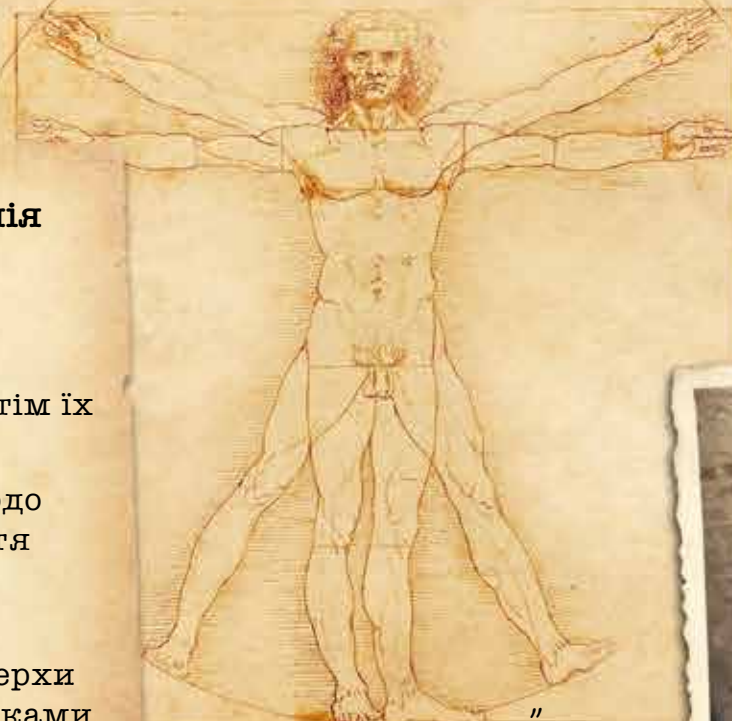

У своєму багажі Леонардо привіз кілька картин, в тому числі, «Джоконду». Цей шедевр, один з найвідоміших у світі, зараз входить до експозиції музею Лувр у Парижі.

Народження генія

Леонардо да Вінчі, славнозвісний художник і вчений, народився у 1452 році в італійському селі. Він любив природу і тварин.

Дорослим він часто купував птахів у клітках, щоб потім їх випустити.

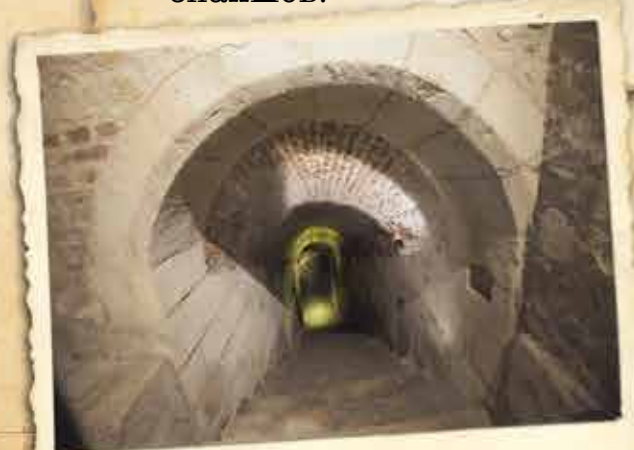

“Втруванська людина” на малюнку Леонардо

Король Франції запросив Леонардо провести останні роки його життя поряд з ним.

У Леонардо пішло три місяці на дорогу – він з Італії добрався верхи на мулі разом з трьома помічниками, і прибув у Амбуаз у 1516 році.

Вхід у підвали Кло Люсе.

Вияв геніальності в усьому

Леонардо придумував неймовірні механізми і вивчав будову людського тіла, гарно малював, був скульптором й архітектором.

Він - уособлення духу Відродження, періоду художнього оновлення і віри в здібності людини.

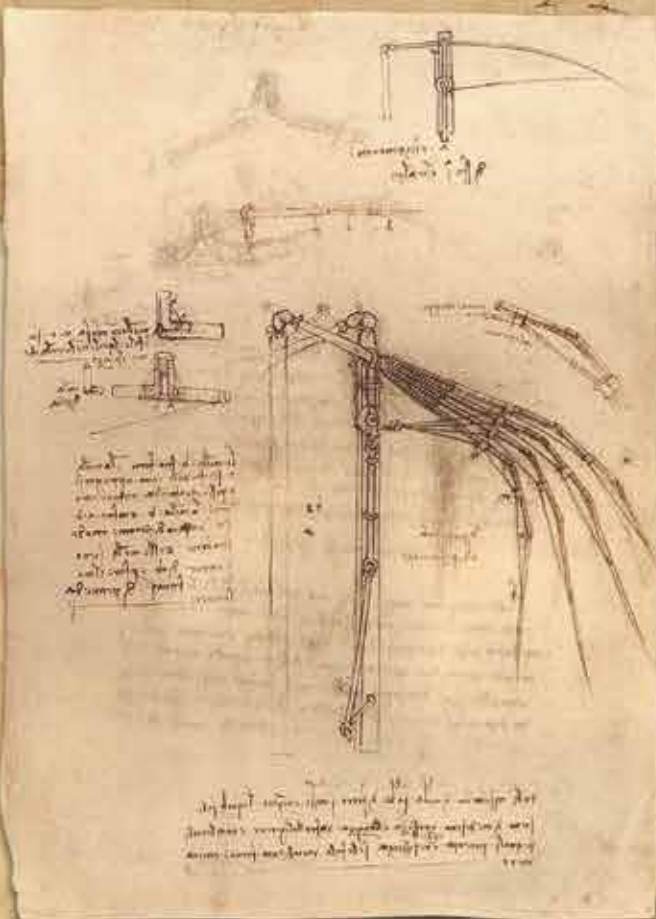

Кодекс про полт птахів

Закодовані секрети

Леонардо лишив понад 13000 аркушів із записами, лише 7000 вдалося знайти. З них були укладені книги, так звані кодекси.

Щоб не розкривати своїх таємниць, Леонардо часто писав навиворіт.

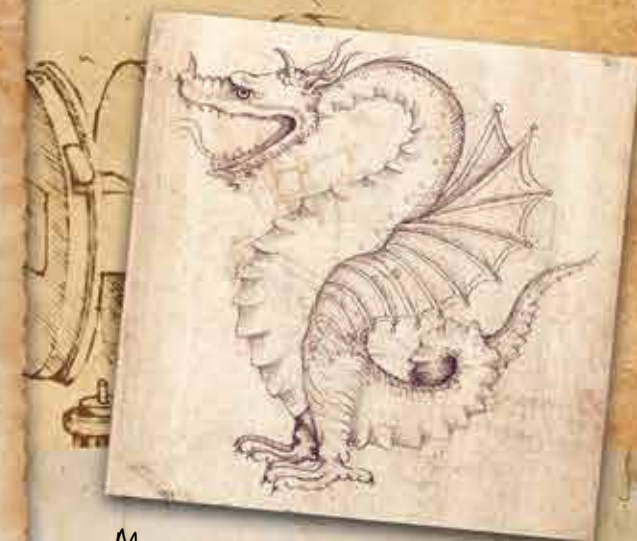
"Битва між драконом і левом"
Леонардо да Вінчі

Тварини-роботи Леонардо

Леонардо винайшов багато механізмів, якими ми досі користуємося, наприклад, підводний човен, літальні апарати і прадавню версію велосипеда.

Протягом останніх трьох років свого життя, старий митець організував великі свята для короля, будував механічні апарати і навіть намалював робота.

Нам вдалося знайти тільки креслення до механічного лева, але якщо більшість малюнків була втрачена, може, там був і дракон?

Малюнок Такколи, попередника
Леонардо да Вінчі, який його надихав.

Його називали "король-лицар".

Франциск I

Коли його коронували у 1515 році, йому ледве виповнилося 20 років.

Він був дуже високим, любив спорт, музику і мистецтво, багато читав.

Відкритий до всього нового, саме він започаткував Відродження у Франції, запрошував художників з-за кордону працювати у своїх замках. Він був меценатом.

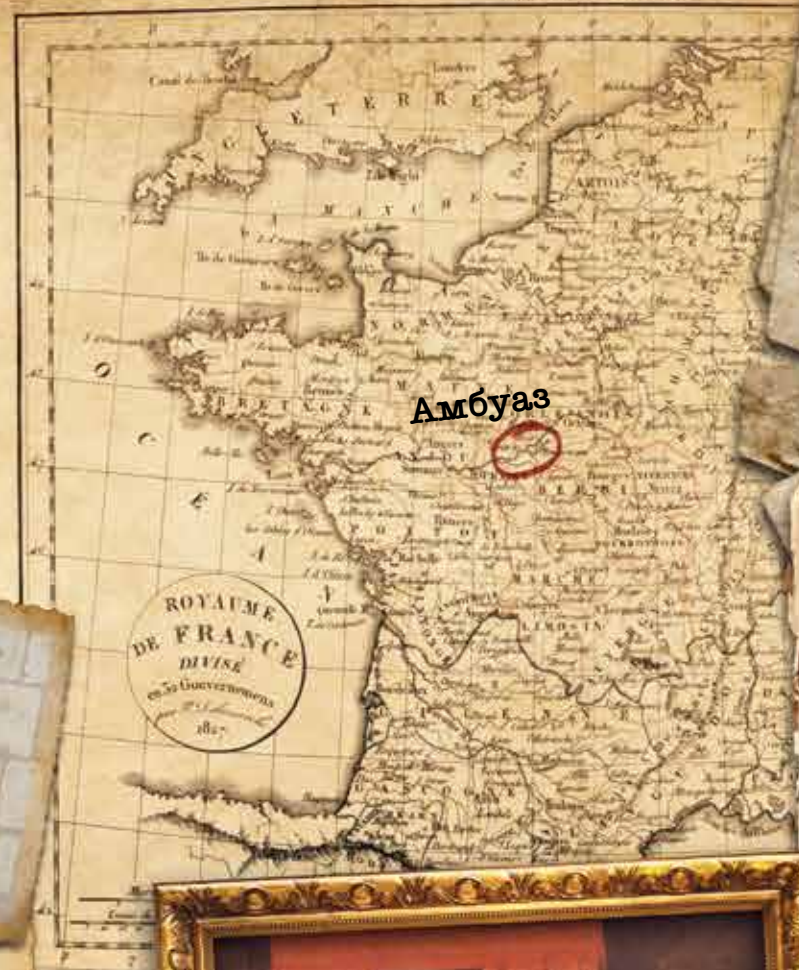
Саламандра у замку Блуа.

Дракон в мініатюрі

Символом Франциска Першого була дивна тварина, саламандра.

Колись люди вірили, що ця крихітна амфібія вміла гасити вогонь. Тому король обрав цю фразу, як свій девіз: «Я харчуюся хорошим вогнем і гашу поганий».

У Європі саламандри маленькі – до 20 сантиметрів. Але в Китаї окремі особини сягають двох метрів.

"Смерть Леонардо да Винчі" пензля Енгра.

Замок Амбуаз

Ще до прибуття Леонардо цей замок вважався однією з найбезпечніших фортець у Європі.

Королі відправляли сюди своїх дітей. Саме тому його почали називати «школою для принців і принцес».

Могила Леонардо.

Леонардо помер у віці 67 років в Амбуазі 2 травня 1519 року.

Легенда розповідає, що він помер на руках у короля.

Ніхто точно не може сказати, що в могилі Леонардо в Амбуазі лежать саме його останки. Це одна з найбільших загадок, яку лишив після себе митець.

Солдат алебарда

Металевий одяг

Обладунки захищали тіло воїнів.

Найгарніші обладунки надягали під час свят, як дорогий одяг. Навіть коней прикрашали.

Солдати були озброєні алебардами, небезпечною зброєю. Алебарди винайшли у Швейцарії і понад 400 років вони їх використовували у найрізноманітніших битвах.

Обладунки Франциска Дм нвалдв у Париж

Віват виставам у замку!

У часи Відродження музикантів при королівському дворі називали менестрелями.

Вони грали на лютні, музичному інструменті арабського походження, схожому на гітару.

За традицією, струни робили із висушених овечих кишок.

Суверени часто оточували себе людьми, які мали виняткове право жартувати з королів. Їх називали «блазнями» або «буфонами».

Франциск Перший навіть відкрив школу для блазнів.

Буфон з лютнею, Франс Галс

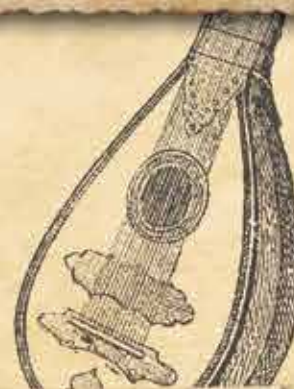
Глобус Бехайма, 1492 рк

Карта у 3D

Багато тисяч років тому люди вважали, що Земля – пласка і лежить у безкінечному океані.

Перший глобус винайшли у 1492 році, коли Христофор Колумб висадився на берег біля Куби, на континенті, який ми сьогодні називаємо Америкою.

Леонардо тоді було 40 років.

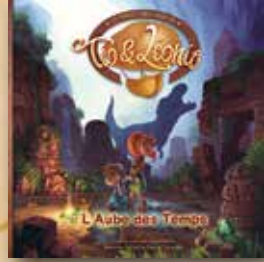
У Середні Віки були дуже популярними вистави з ведмедями-акробатами.

Власники ведмедів мандрували зі своїми тваринами з міста до міста і у такий спосіб заробляли на життя.

Embarque avec nous !

Rejoins nos héros dans leurs aventures trépidantes et plonge au cœur des grands évènements qui ont marqué le parcours de l'humanité.

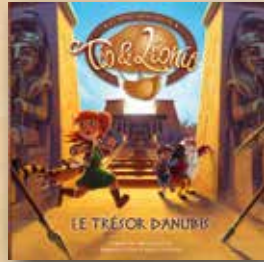

L'Aube des Temps

Tome 2

Catapultés à l'époque des dinosaures, Léonard, Téó et Léonie découvrent les ruines d'une civilisation inconnue.

Aidés par un petit lémurien préhistorique, réussiront-ils à échapper de justesse à la météorite qui mettra fin à l'ère du Crétacé ?

Le Trésor d'Anubis

Tome 4

Coincés dans les ténèbres d'un temple égyptien, nos explorateurs sont arrêtés par la garde d'un jeune Pharaon.

Léonard, Téó, Léonie et Cornelius parviendront-ils à s'évader des griffes des crocodiles sacrés ?

Les Frasques de Pachacutec

Tome 6

Pachacutec, jeune adolescent turbulent, est écarté du trône et condamné à l'exil par son père, Roi des Incas.

Téó et Léonie arriveront-ils à rapprocher les deux hommes pour qu'ensemble ils puissent sauver leur peuple ?

Les Cendres du Colisée

Tome 8

Téó et Cornelius se retrouvent prisonniers de l'Empire romain, séparés de leurs amis.

Aidés par Vitruve, grand architecte romain, ils s'engagent dans une folle course dans les bas-fonds de la Rome antique.

Arriveront-ils à s'en sortir sains et saufs ?

Le Secret des Terres Noires

Tome 3

Arrivés dans les Caraïbes au beau milieu d'une bataille navale entre pirates, nos aventuriers traversent l'Atlantique avec un corsaire flamboyant, Thomas Tew.

Au bout de leur périple, trouveront-ils la clef du voyage dans le Temps ?

Les Fantômes d'Argile

Tome 5

Poursuivis par l'armée chinoise pour avoir détruit la Grande Muraille, nos héros atterrissent dans un village qui s'est vu confier une mission délicate : assurer la vie éternelle au redoutable Empereur Qin.

Comment faire pour ne pas le décevoir ?

Les Exilés de l'Île de Glace

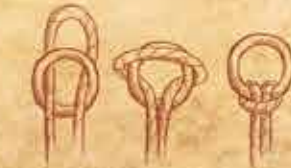
Tome 7

Malgré les remontrances de son père, le jeune Viking Leif Erikson monte une expédition en direction de terres inconnues.

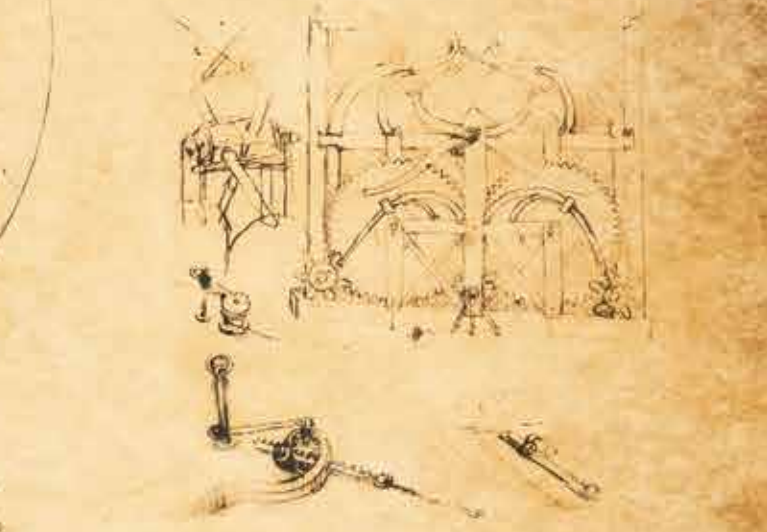
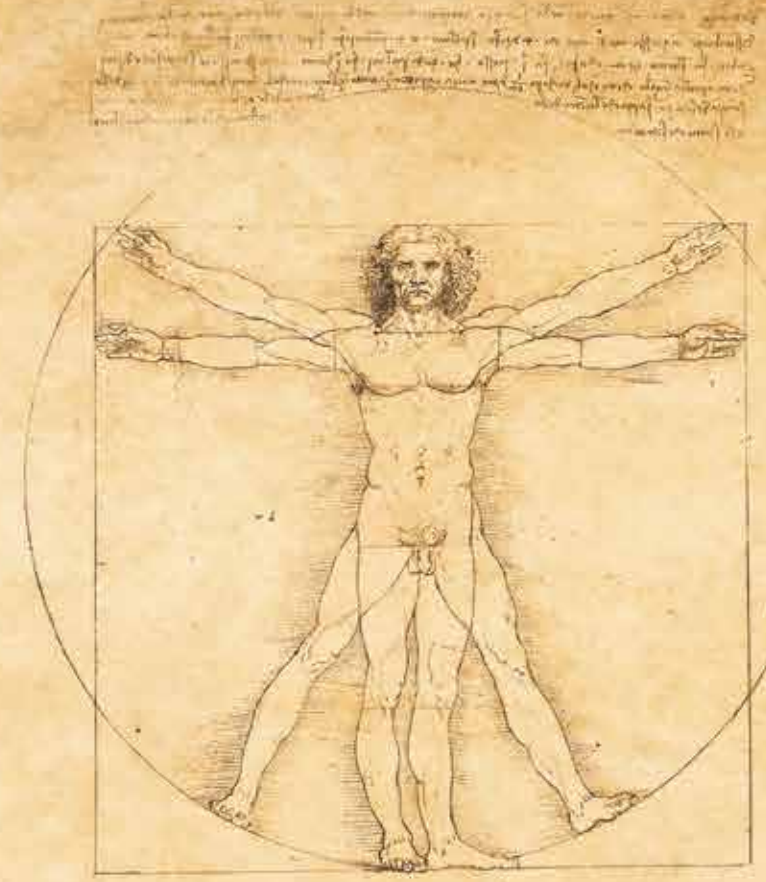
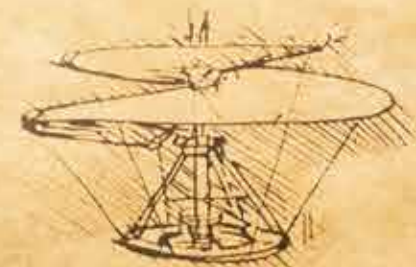
Qui va venir en aide à nos aventuriers, ralentis par le froid et la faim sur cet immense océan gelé ?

Je me demande encore combien de voyages
nous allons devoir accomplir avant de comprendre
le fonctionnement de ce fichu collier magique...
Leonardo Da Vinci
Paris, le 31 mars 1880

Les cendres du Colisée
à la recherche de la clé
pour ouvrir le temps

Handwritten notes in a cursive script, likely related to the 'magic collar' or the 'key to time' mentioned in the text.

Ініціальна подорож у часі

“Магічне кольє”

Граючи в дослідників на їхньому горищі, Тео та його сестра Леоні знаходять чарівне намисто з надзвичайною силою: це дозволяє подорожувати в часі!

Перша подорож переносить їх до Франції, в серце Відродження, до замку Франсуа I. Тут вони зустрічаються з Леонардо да Вінчі, навіть впливають на певні його винаходи. Їм доведеться зірвати змову, боротися з механічним драконом і протистояти королю Франції!

Колекція «Фантастичні подорожі Тео та Леоні»

Від книги до книги в компанії Тео та Леоні досліджуй старовинні цивілізації і перетинай долі багатьох легендарних персонажів, великих авантюристів, відомих вчених та видатних художників.

Додатки доповненої реальності, аудіокниги, ігри

Книги цієї колекції розвиваються з часом з додаванням багатьох ігрових і навчальних додатків, таких же якісних, як і самі книги.

Гарний спосіб продовжити відкриття Téo & Léonie.

Слідкуйте за новинами публікацій, поставивши лайк на нашій сторінці у Facebook.

ISBN 978-2-940635-50-4

9 782940 635504 >

WWW.FACEBOOK.COM/TEOETLEONIE

Слідкуйте за нами
через Інтернет